

Sinsheds demorte Bænde.

En Fortælling af A. L. O. C. Doerfat af N. W.

(Fortf.)

„Jeg er villig til at optage den unge Mand i Foreningen og give ham en passende Løn, med Udsigt til Forhøjelse; men jeg kan ikke paatage mig at beholde ham, med mindre han er villig til at arbejde. Hr. Thorn er saa begærlig efter at belære andre, saa det vil blive meget befærligt at undervise ham; man kan ikke komme ind i nogen Levevej ved at springe over Gærdet — vi maa gøre os den Mejlighed at aabne Ledet.“

„Mener De, at den unge Mand ikke er normal?“ spurgte Mr. Goldstream.

„D, nej! han har ligesaa megen Forstand som de fleste; kun tror han, at han har tusind Gange mere.“ svarede Smith. „Thorn er doven, han mener, det er tilstrækkelig, naar han kun er en Time ved Arbejdet.“

„Jeg ser ham komme; jeg vil gaa ham i Møde.“ Jeg vil fortælle ham om dort Arrangement, og sige, at De vil tage ham paa Prøve.“

„Ja Sir, paa Prøve. Jeg vil gøre, hvad jeg kan for Deres og Fruens Skyld; men Hr. Thorn bør vide, at Resultatet afhænger af hans egen Dygtighed.“

„Adbødigheden vil drive unge Thorn fremad,“ bemærkede Mr. Goldstream. „Han vil anstrænge sig, naar vi er borte.“ Oscar snusede Smiths „God Morgen“, forlod Huset, og gik med hurtige Skridt for at møde Thud, som nærmede sig meget langsomt.

„Glad — allerede hjemme igen! Jeg ventede eder ikke før om nogle Dage!“ udbrød Thud. Den unge Mand havde fulne Ansigtstræk viste Birkningen af den foregaaende Dags Fæst; hans Kinder blusede, og hans Læbe bente mere end sædvanligt.

„Vi oplevede et Eventyr,“ svarede Oscar, „og derfor besøgte baade I og jeg at rejse hjem med det samme. Jeg har desuden meget at afgøre her. Vi forlader nemlig Moulmein.“

„D, det er godt,“ raabte Thud, „Moulmein er det mest aandsfortærende Sted under Solen; det er ikke engang et Klublokale eller et Musæum. Naar rejser vi?“

„Der er ikke Tale om vi,“ svarede Mr. Goldstream; jeg er nødt til at lade dig blive tilbage her i Moulmein.“

„Jeg vil ikke blive tilbage, naar I rejser,“ sagde Thud.

„Jeg er bange for, at du ikke har noget andet Valg,“ svarede hans Svoger; og Oscar forklarede Thud hvilket Arrangement, han havde truffet til hans Forbed, og prøvede paa at overbevise ham om, hvor fordelagtigt det var for ham at gaa imod antaget som Assistent med Løn i Stedet for at gaa som Lærling.

„Jeg skulde være Assistent for en saa simpel Person, som Smith, en Søn af en londonk Strædder!“ udbrød Thud foragtligt.

„Det gør intet til Sagen, hvis Søn han er; han er en god, ærlig og paalidelig Mand, som har arbejdet sig op. Mr. Smith er den eneste, som vil antage dig paa de Betingelser.“

„Jeg vil med eder. Hvor rejser I hen?“ spurgte Thud.

„Det er ligegyldigt, hvor vi rejser hen, jeg har sagt dig, at du ikke kan følge med.“

Thud skar Lænder af Brede. „Jeg vil da tilbage til England,“ mumlede han.

„Hvem skal betale din Rejse? Jeg vil ikke,“ sagde Oscar. „Hør min Dreng,“ sagde han, idet han ventligt lagde sin Haand paa Thuds Skulder. „Jeg tror at Adfælden vil være det bedste for dig. Forhørg dig selv, du vil se, der er Arbejdsfrø i dig, og du vil lære at arbejde saaledes, at du bliver en Hjælp for din Moder og ikke en Byrde. Nu har du Mejlighed til at benytte din Tid. Tænk derpaa,“ sagde Oscar. „Jeg siger dig, at jeg har gjort det saa godt for dig som jeg kunde. Gaa nu ind til dit Arbejde. Jeg har flere Forretninger.“

Thud gik ikke til sit Arbejde; han var oprørt, hans Brede tilbageholdtes lige overfor Oscar, men hans Ansigt skulde gaa ud over Ios. Han skyndte sig hjem og fandt sin Søster i dybe Tanker; thi hun havde en Højeelse af, at Brevet med dets frugtelige Indhold havde sendt af Sted — at hendes Vægtstykke havde gjort, hvad der var Met. Thud bemærkede ikke sin Søsters forsmødelige Blikke, hilste heller ikke paa hende efter hendes Fraværelse, men som en Svivelvind styrkede han hen imod hende.

„Jeg siger, at Oscar har baaret sig skammelig ad — ganske uforsømmet!“ udbrød han; hans tynde Haar rynkede sig i Brede.

Jo sprang forfærdet op. Bar det tænkeligt, at Thud kendte den sørgelige Begivenhed — talte han om, at Walter var død ved Oscars Haand. Men den næste Bemærkning overbeviste hende om det modfatte.

„Han har lovet mig til dette modbydelige Sted ved at love mig Beskæftigelse; ligesom en Rotte løkkes i Fælden med et Stykke Ost, saaledes har han fanget mig, og jeg kan ikke slippe ud igen. Oscar har behandlet mig afskyeligt! Jeg, Thysheds Thorn, jeg skulde være Assistent hos en Skræbbers Søn! Jeg vil hellere puttes i en Sæk og kastes i Søen!“

Jo prøvede at berolige sin Broder, appellerede til hans Kærlighed til Moderen, til hende selv; hun prøvede at bevæge ham ved endnu højere Bevægelse. Men hendes kærlige Ordtaleser gjorde ingen Virkning. Thud var oprørt over, at Jo nægtede at bruge sin Indflydelse til at bevæge Oscar til at forandre sin Bestumning. Han kaldte hendes Dyrkelse unaturlig og utærlig. Denne Samtale var for Jo som Binnedise paa et Saar. Hun blev næsten glad, da hun saa Mrs. Cattles lille, tykke Person komme ilsende op ad Stien; hun vidste, at Thud vilde undgaa at møde hende, thi hun lo endnu mere af ham, end Doktor Pinfald gjorde.

Mrs. Cattle plejede aldrig at komme før Profost, og hendes Selskab var langtra behageligt for Jo. Men det var godt, at hendes Aftærelse gjorde Ende paa den Samtale, som var bleven saa pinagtig for hende. Thud forsvandt, stadig hæmsfuld, for at udvise sin Rødgang hos Pagsan. Den stakkels Sund blev kastet i Vandet for at lære at svømme, og den plaskede for at holde sig oppe.

Mrs. Cattles Nysgerrighed tillod hende ikke at vente til den almindelige Besøgstid. Hun var glad ved at træffe Jo i Verandaen, og gav ikke denne Tid til at gaa ind i Huset.

„Min kære, dyrebare Mrs. Goldstream!“ raabte hun, idet hun tog Jo's Hænder i begge sine og trykkede dem med usædvanlig Varme. „Hvor De ser daarlig ud, men det er ikke saa underligt. Hvad hører jeg? Jeg gik tidligt i Morgens til Huset for at se det Skrin, som er til Salg hos ham, og han fortalte mig — men jeg er vis paa, at det ikke kan være sandt, at Mr. Goldstream vilde rejse bort med Dem og sælge dette dejlige Hus!“

„Sæt Dem ned, Mrs. Cattle,“ sagde stakkels Jo, idet hun søgte at befri sine Hænder; men hun var ude af Stand til at undgaa sin Gæstis gemmentrængende, nysgerrige Bine.

Mrs. Cattle lod sin falde ned i en Stol, som knagede under hendes Vægt. Jo satte sig ogsaa ned, hun var ikke i Stand til at staa længere.

„Sig mig blot denne ene Ting, at denne foruroligende Efterretning ikke er sand,“ raabte Mrs. Cattle. „Det er sandt, at vi maa forlade Moulmein, og at min Mand derfor følger Huset.“

„Saadant et skont Hus, Møbler betrukket med grønt Fløys, og Gardiner, som der ikke findes Mage til, Malerier og Spejle!“ raabte Mrs. Cattle, medens hun i Tankerne allerede saa Antiktionen og Køberne, som vilde have alt til Spotpris. „Min kære, De maa ogsaa sige Deres Mening, sige at overbevise Deres Mand, og lyfkes det ikke, maa De gøre Modstand.“

„Jeg sætter mig aldrig imod min Mands Villie,“ svarede Jo med et hæmsfuldt Blik, medens hendes Kinder bedækkedes af en hurtig Rødme.

„Ja, der har vi det,“ sagde Mrs. Cattle; „De er ellers blid. Mændene holder af at lege Tyrann og herse over de ymige Griseleds. Vi kunne jo alle se, hvor De lider.“

Mrs. Cattle, jeg er ikke vant til at høre et saadant Sprog, og jeg taaler det ikke!“ raabte Jo, medens hun rejste sig. „Jeg har den bedste, den kærligste Vægtstykke, og vil frivilligt følge ham til Berdens Ende!“ Ude af Stand til at fortsætte Samtalen gjorde Jo en hastig Kompliment til sin Gæst, idet hun fjernede sig.

„Man kan ikke stille sig mellem Mand og Kvinde. Elaar han hende til Døde, og man vil lægge sig imellem, vilde hun bede en om at passe sig selv. Men jeg har ondt af den stakkels Kone! Jeg har altid sagt, at hun har gjort et Misgreb i at ægte denne surfsende Tyrann, denne Goldstream.“

Mrs. Cattle trostede sig selv over det afbrudte Besøg hos Jo ved at tale med forskellige Stadestjære om den Glendighed, som en Kvinde bereder sig ved at gifte sig med en Blaaflag.

Jo søgte Tilflugt i sit eget Bærelse, men endogaa her blev hun ikke fri for Besøg; thi Doktor Pinfalds klare Ansigt hertes gennem hele Huset.

„Jo, min kære, hvor er du? Jeg er kommen for at ledige dig!“ raabte Doktoren; han var en Gæst, som skulde modtages.

Jo tog Mod til sig og gik for at hilse venligt paa sin gamle Ven, medens hun i sit Hjerte snusede sig tilbage til Stovens Ensomhed.

„Men, hvad er dog hendet?“ udbrød Pinfald med virkelig Forbavelse, da hans Yndling nærmede sig. „Du ser ud som en Forbryder, der skal hænges!“

„Du gyste ved dette frugtelige Ord.“

„Du skalder som et Epeløv, min kære. Hvad har dog pådraget dig saaledes?“

Jo gjorde et forsvulmet Forsøg paa at smile og se venligt ud, da hun bad sin gamle Ven sidde ned paa Sofaen ved sin Side.

„Kære Doktor Pinfald, skal jeg fortælle Dem nogle af vore Eventyr?“ sagde hun. „For det første faldt stakkels Thud af Hesten —“

„Og mit hvide fine Lænder og sin Skjorte,“ lo Pinfald. „Du har været hos mig for at jeg skulde sætte dem ind igen, men jeg sagde ham, at de kunde kun sættes ind i et Musæum.“

Jo var meget tilfreds med, at Doktoren ikke mere havde sin Dyrkelse hende end paa hendes Udseende. Derpaa gav hun en omstændelig Beretning om deres natlige Eventyr — Oscar slaaet til Jorden, grebet og bundet til et Træ; og hun selv i Hænderne paa Skaulerne. Hendes livlige Beskrivelse afsløede Doktoren mangt et Forundringsudbrud.

„Jeg troede, at en lille Hjortejse vilde gøre dig godt,“ sagde den kærlige Mand, „men det var ud til, at jeg har hældt Bitriol i min Patients Strube for at styrke hende! Jeg har aldrig været for de vilde eller for Røvere. Jeg haaber, at Goldstream gav den Mand, som frelste dig, en god Velsigning. Nu maa du glemme dine Eventyr, eller skriv en Novelle om dem, du maa plejes godt; Apropos, jeg mærker Duften fra Spisestuen, den siger mig, at Profosten er færdig.“

Jo var ikke utilfreds med, at Oscar under disse Omstændigheder endnu ikke var vendt tilbage, og der- ved undgik at spise sin Profost sammen med Doktoren.

„Men sig mig,“ sagde Doktoren, efter at have hældt den togende Waik i sin Kop, „hvad betyder det Rygte, at du og din Vægtstykke forlader Moulmein?“

Meget ofte maatte Goldstreams i Løbet af de følgende Dage gaa gennem denne Udprøve af Spørgsmaal. De frygtede næsten, naar de saa Europæerne, undtagen naar Kapellanen kom for at ledige dem; thi han var ellers velopdragen til at ytre nysgerrige Spørgsmaal. Havde der ikke været saa meget at tage Bærelse paa og saa mange Tilberedelser at gøre, kunde Goldstreams have ønsket at gøre en anden Udflugt for at undgaa alle de besøgende.

„Det er en Trøst for mig,“ tænkte Jo, „at Skibet fra England kommer i Morgen; jeg vil da have den Glæde at saa Brev fra min dyrebare Moder, som intet aner om min Sorg. Der vil følge en Pakke med Brevet, indeholdende Beviser for hendes Kærlighed, thi det er saa nær Jul; og saa faar jeg at høre om Janes Forlovelse, som kun i Forbigaaende, var berørt i det sidste Brev. Ja, Efterretningerne fra mit elskede engelske Hjem vil være mig til stor Trøst.“

24. Kapitel. Jul.

Skibet kom, men det bragte ikke Trøst. Det eneste Brev, som det bragte, var fortrængt og adresseret til Oscar. Denne kom til sin Suster med det aabne Brev i Haanden. Bevæget og med megen Kærlighed meddelte han hende Indholdet. Et Ansald, ligende det, som Mrs. Thorn om Fortæret havde haft, havde gæntaget sig, og været nedbrydende. Jane stred fra det Bærelse, hvor den elskede Skikkelse laa i Dødens Stilhed.

Jo udgød mange Tårer over dette Brev; og dog var det baade for hende og Oscar en, om ogsaa sorg-

fuld, Trøst, at den kære Moder var bleven befriet for at erfare sin Søsters Batters frugtelige Død, Walters, hendes Søsters eneste, faderløse Børn, som hun havde opdraget tilligemed sine egne Børn. Den smukke Sky, som hulede over Jo's Hjem, vilde kun kaste sin Skygge over Moderens Grav.

Thuds Sorg over Moderens Død viste sig paa en anden Maade end hos. Han smed sig paa Sofaen, grad og hylede som et uartigt Børn. Der var ikke saa lidt Egenkærlighed i den stakkels Drengs Sorg. Han havde mistet sin Moder og med hende et Hjem, han havde ikke mere nogen Hjælpstykke, naar han trængte til Bønge eller Hjælp. Thud opdagede endelig, at han maatte svømme ved egen Hjælp, hvis ikke han vilde synke. Der var virkelig indtraadt en Forbedring; thi i nogen Tid undfangede han ingen taabelige Teorier, paanødte ikke andre sine taabelige Meninger, men gik rolig til sit Arbejde. Jo haabede for Alvor paa, at den forfængelige Dreng dog tilsidt vilde blive en nyttig, agtværdig Mand.

Der indtraadte ogsaa en Forandring hos Oscar, ikke alene i hans Maade at færdes paa, men den viste sig i hans Ansigtstræk, han var alvorlig, men saa ikke mere saa tungsinnet ud. Efter Befendelsen fulgte en dyb Fred. Ingen Sky kunde formærke Straalefæret fra Fresersens Kastron for den bodfærdige Synder. Oscar havde begaaet en Forbrydelse, han var villig til at bære Straffen; men Straffen skulde ramme ham i denne Verden, ikke i den anden. Goldstream befandt sig i samme Stilling som Nøveren paa Korset; Forbryderen saa Modet flyde til hans Frelse, og hørte i Manden Kisten tale i Barmhjertighed og Kærlighed — „du skal være med mig i Paradis.“

Julen var en velsignet Dag for Oscar, da han bivaandede Gudsstjenesten, sølte han den store Velsignelse, det er, at alle vore Dvertrædelser er os forladt. Jo havde givet Befaling til, at alle Blomster i hendes Have skulde affæres og bruges til at smykke Kirken med. Hun havde ikke været med selv, men da hun og hendes Vægtstykke traadte ind i Kirken, mindede Blomsternes Velsigt dem om Døden i Maastrækerfrøen, som var udstøjet over Fresersens Fødder. Mand og Kvinde havde bragt et sønderkøst Hjerte. Vegge vidste, at det var for saadanne, at Kærlighedens Herre var kommen til Jorden. Senere paa Dagen, da Oscar gik alene ud, mødte han Kapellanen. Mark Lawrence havde med sig Interesse bemærket den Forbryder, der havde vriet sig i hans Bøns Ansigtstræk. Han havde bemærket en Løven hos Goldstream, da han rejste sig for at forlade Kirken, medens hans Suster blev for at deltage i Naderen. Den unge gejstlige nærede en Broders Kærlighed for Goldstream. I Haab om, at Oscar til sidst vilde udtale sig, gik Lawrence, da han mødte Goldstream, hen ved Siden af ham. Goldstream var den første til at bryde Tavseden angaaende den Genstand, som laa dem begge paa Hjerte.

„Jeg vendte mig ikke bort fra det hellige Ord, fordi jeg mente, at Herren vilde nægte mig en Plads,“ sagde Goldstream i en rolig Tone. „Jeg tror, at Gæstebudet er beredt for den fortalte Søn, og at endogaa jeg vilde blive budt velkommen ved Faderens Bord. Jeg holdt mig tilbage for de andre Nadergæsters Skyld, thi naar det bliver bekendt, som snart skal offentliggøres, da kunde de synes, at det var en Skamplet paa dem, at de havde delt Velsignelsens Væger med en Forbryder som mig.“

Mr. Lawrence tav. Han vilde ikke fremtvinge en Befendelse. Goldstream førte Samtalen ind paa et andet Emne.

„Hvorledes tror De, at Paulus i den anden Verden vilde mødes med Stefans, Manasse med Jeseias, David med den Mand, som han saa skammelig havde forurettet, berøvet alt og dræbt?“

„Jeg tror, at alle gejstlige ville mødes som Brødre i Faderens Hus,“ svarede Lawrence; „der vil den mest forurettede tilgive.“

Oscar fulkede, men det lod mere som et Lettel- sens Suf end som et Sorgens Udbrud.

„Tror De,“ sagde han, „at de, hvis Synder er aftøede, er befriet for Samvittighedsnagens Bitterhed over de paa Jorden begaaede Forbrydelser, saa at ikke Livet i Himlen kan formærkes deraf?“

„Min kære Ven, jeg tror, at Gud har borttaget al Synd, ligesom naar Skyen forsvinder fra den klare Himmel, saa der ikke bliver Bøvebødder eller Sorg tilbage, men at der ydes en brendende Taffigelse af dem, som har haft den største Gæld. De, som Kristus frelser, er retfærdiggjorte, de, som er retfærdiggjorte, er hellige, ingen Piet kan hæfte ved dem, der skinner som Solen.“

„Taf,“ sagde Goldstream alvorligt; „jeg haaber da, at De, naar De erfarer, hvor stor en Synder den Mand er, som De har faldt Deres Ven, dog vil skænke hans Minde en kærlig Tanke.“

„Jeg vil altid behære mit Venskab for Dem, hvad De saa end maa have begaaet,“ sagde Mark Lawrence.

Med disse Ord og med et varmt Haandtryk skiftes disse to Mænd. Den korte Samtale med Oscar blev i Lawrences Erindring, endog da han sad ved det fejlsige Julebord, omgivet af muntre Benner. „Min Formodning er,“ tænkte Kapellanen, „at Goldstream har dræbt en Mand i en Duell og bitterligt angret det.“

25. Kapitel. Færelse.

Goldstreams ventede med Længsel Svaret paa Oscars Brev. Der bragtes kun Postfoged to Gange om Ugen. Dagens blev talte, indtil den Dag kom, hvor man kunde vente Svaret paa Goldstreams Befendelse. Forbindelsen mellem de forskellige Stationer var meget mangelfuld.

Den første Dag, da man kunde vente Svaret fra Calcutta, var Dagen efter Jul. Goldstream var meget bevæget, da han lukkede Postkassen op. Var det en Skuffelse eller en Lettelse, at der kun fandtes en Avis og en Reklame fra en handlende?

Jo, som havde Føder af Angst, listede sig ind i Bærelset for at erfare, om det frugtelige Brev var kommen. Spørgsmaalet læstes i hendes Blik, og Svaret gaves ved en let Noddrøst.

Goldstream havde gjort alle Tilberedelser til at forlade Moulmein, saa snart den næste Post kom fra Calcutta.

Han havde taget Brevet til sig og sin Suster paa et Søjlskab, som skulde afgaa samme Dag, som Posten kom. Vedre er det, tænkte han, maaste at miste Penge- gene for Billetterne, end at blive fire Dage i Moul-

mein, naar Forbryderen er bleven bekendt. Jo havde beredt alt til Afreisen.

Den næste Post kom om Torsdagen, den sidste Torsdag i det gamle Aar. Jo var til Stede, da Postkassen blev aabnet; hun stirrede ængsteligt paa et stort Embedsbrev med Gubernementets Segl. Oscar opfandt en underlig Bøn inden han brækkede Seglet.

Dokumentet var affattet i Embedsstil. Mr. Goldstreams Befendelse var modtaget. Da Forbrydelsen var stet i England, vilde hans Befendelse blive sendt til Autoriteterne der. Der vilde sandsynligvis findes Optegnelser om Forhørene, som var bleven holdt ved Walter Manleys Legeme. Indtil Svaret indløb fra England, annødedes Mr. Goldstream om at melde sig til Politiet i Calcutta.

„Min dyrebare! Min egen Oscar! Jeg vil dele Tungen med dig,“ raabte Jo, idet hun trykkede sin Vægtstykke's Haand til sine Læber.

„Nej, kære; du skal bo i Nærheden og vil saa Tilbage til ofte at besøge mig,“ sagde Oscar. „Vi vil afventer Dem fra England i Trø, Taalmod og Dybdyg. Er alting rede til vor Afreise?“

„Vi har ikke sagt Farvel til stakkels Thud,“ sagde Jo, „jeg har ikke set ham i Dag.“

„Jeg sendte ham til Kontoret, saafnart han havde spist Profost. Da Thud er nær Gabnen, kan han se os endnu, inden Skibet sejler. Jeg vil ikke gerne have Affekten forlænget.“

Intet Under, at de sidste Forberedelser til Rejsen, Overleveringen af Hjemmets Røgler til Agenten, og Overføringen over alt Indbød optog Goldstreams saa meget, at de ikke havde faaet Tid til at læse Calcutta-Avisen, som var kommen samme Dag, og saa uaabnet paa Bordet ved Siden af afbillige Nødvendighedsartikler, som skulde bruges paa Rejsen.

Men andre Eksemplarer af samme Avis havde naaet Moulmein, og disse var ikke glemte. Et Eksemplar var i Hænderne paa Mrs. Cattle, som tilligemed sin Vægtstykke sad ved Profosten.

Da Mrs. Cattle var meget optaget af sin stegte Fjst med Andovisiance, havde han aflaaet at læse Avisen, men overlod sin Suster den, for at hun kunde læse Rubriken om Vyladder og Skandaler, som for hende var Sance til den tørre Ret Politif og Statistik.

„Men hvor det er frugteligt!“ raabte Mrs. Cattle i saa høj en Tone, at den vakte hendes Vægtstykke's Dyrkelshedsblik.

„Hvad er hendet, kære?“ spurgte Cattle.

„Jeg har altid sagt det; ja, jeg har altid sagt det. Han var ikke noget Selskab for os, den skinnelige, kedsomme, blodtørstige Ulyngel.“

„Hvem taler du om, kære?“ spurgte Cattle, idet hun lagde Kniv og Gaffel for mere uforstyrret at kunne lytte til.

„Ser en en Nødh — se; det er let at forstaa den,“ raabte Mrs. Cattle hæmsfuld, og hun læste højt op af Bladet.

„En Gentleman som Morder. — Der berettes at Mr. C — m fra M — n har bekendt at have dræbt et Menneke, mod hvem han nærede Had, ved at kaste ham ned fra en Skibe. Der siges, at Mr. C. er af god Familie og har høje Forbindelser. Tilfældet vil vække megen Opsigt i England blandt det bedre Publikum.“

„Men hvad kommer det os ved?“ spurgte Mr. Cattle.

„Vi kender Mr. Goldstream, det maa være ham!“ raabte Fruen; „M — n maa betyde Moulmein.“

„Det kan ogsaa betyde Mautan eller Macedon, mumlede Cattle. „Og C. er et meget almindeligt Bogstav; det kan betyde mit Navn.“

„Hvilket Navnens,“ raabte hans Vægtstykke, „C — m er Goldstream og M — n Moulmein; der behøves ikke megen Forstand til at forstaa det.“

Cattle satte Brillerne paa og rakte sin Haand ud efter Avisen. Da Mrs. Cattle skænkede Kaffen, udbrød hun atter: „Hvor frugteligt!“

Efter Profosten skyndte Fruen sig af Sted for at meddele den oprørende Nyhed til andre. Den første hun mødte, var Kapellanen.

„O, Mr. Lawrence, har De hørt den frugtelige Nyhed om Mr. Goldstream!“ raabte hun, haabende at hun var den første til at fortælle Brevsten den.

„Jeg har læst Avisen,“ sagde Mark alvorligt. Han vilde gaa forbi, men Mrs. Cattle var bestemt paa at tale ud.

„At tænke paa, at saadan en Ulyngel knæler i den samme Kirke som vi! En Forbryder, som er saa fræk at spise sammen med hederlige Folk!“

Mrs. Cattle vilde have fortalt, men hun blev standset ved den alvorlige Raamindeelse, som hun nogen Sinde havde hørt fra Kapellanens Læber: „Dumme ikke, paa det du ikke skal fordømmes.“ Med disse Ord fortsatte Mark Lawrence sin Vej. Hans Sjælbryn var sammentreufet, som om han følte Smerte, og hans Hjerte var tungt.

Bladet var ogsaa læst af Doktor Pinfald, medens han laa henlængt i sin Lænestol, hørend hans Øje faldt paa Nyheden, hvis Overstrift var trykt med store Bogstaver, og som derved havde tiltrukket sig Mrs. Cattles Dyrkelshedsblik. Pinfalds Interesse for Jo var større end hendes for ham. Hans Harme over hendes Vægtstykke var stor.

„Den Skurk! og han vovede at gifte sig med hende; at tilhyde den sødeste Pige i hele England en blod- besænkent Haand!“ udbrød Doktoren, idet han kastede Bladet fra sig og rejste sig. „Jeg havde mistanke om at han var sindssyg; men jeg tænkte aldrig paa, at han var en Morder. Stakkels Jo! uskyldig, uden Fornu, et Ofær; derfor jeg kan, vil jeg redde hende.“

Retop som Jo var i Færd med at forlade sit Hjem, kom en Tjener og lagde et Brev paa Bordet foran hende.

„Det er fra den kære, gamle Binny; jeg kender hans Haandstrik. Læs det for mig, Oscar. Jeg havde tænkt, at Doktoren havde sagt os Farvel i Saar Afkes.“

Oscar aabnede Brevet og betragtede dets Indhold med Forbavelse. Uden at sige noget gav han sin Suster det. Doktorens Brev lød som følger:

„Mit dyrebare Børn, — jeg har altid troet, at dit Giftermaal var et Misgreb; men jeg har aldrig tænkt, at Misgrevet var saa stort. Du maa ikke ofre dig ved at følge din elendige Vægtstykke's Ansigtspil og hører alle Forpligtelser, som du har paataget dig. Du var uvidende om Sandheden. Jeg tilbyder dig et Hjem her i Moulmein, du er min Gubbatter, min gamle Vens Børn; jeg vil antage dig som mit eget Børn. Saa længe jeg lever, skal du have en Fader i din gamle Binny.“

(Fortf.)